

SUSAN
WIGGS

Thuis is
waar de zon
schijnt

Vertaling Sonja van Toorn

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2019 Susan Wiggs

Oorspronkelijke titel: *The Oysterville Sewing Circle*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland

Vertaling: Sonja van Toorn

Omslagontwerp: HarperCollins Holland

Omslagbeeld: © Harlequin Enterprises ULC

Zetwerk: Mat-Zet B.V.

Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1814 0

ISBN 978 94 027 7525 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk in deze editie juni 2025

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden.

De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.

Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

In het donkerste uur voor de ochtendschemer reed Caroline Shelby het plaatsje Oysterville binnen, een gehucht dat op de verste uithoek van de staat Washington was geprikt. Daar hing het op het uiterste puntje van een smal schiereiland, dat krom als een wenkende vinger de kalme baai beschermde tegen de onstuimige oceaan.

Ze was thuis.

Thuis in een dorp dat ze voor altijd achter zich had gelaten. Thuis in een plaats waar haar hart en haar herinneringen lagen, maar niet haar toekomst. Tenminste, dat had ze tot op dit moment gedacht.

De chaotische, ongeplande reis die haar hier had gebracht, was een aanslag geweest op haar uithoudingsvermogen, en bijna had ze de vage schaduw over het hoofd gezien die even bewoog in de berm en toen plotseling de weg op schoot. Op het nippertje kon ze de overstekende buidelrat ontwijken. Hopelijk waren de kinderen niet wakker geworden van de onverwachte beweging. In de achteruitkijkspiegel zag ze dat ze doorsliepen. Droom maar lekker verder, fluisterde ze in gedachten. Nog heel even.

Bekende silhouetten waren voor haar opgedoemd toen ze over de weg langs het water het grootste dorp van het schiereiland in was gereden. Long Beach. Anders dan het bekendere Long Beach, Californië, had Long Beach, Washington een promenade met kermisattracties, een freakshowmuseum en een verzameling rariteiten, zoals de grootste koekenpan ter wereld en een bewerkte scheermesschelp zo groot als een surfplank.

Iets voorbij dit hoofdgebied lagen een paar kleinere woongebiedjes, bungalowparken en vakantiekolonies, en daarachter Oysterville, een stadje waar de tijd had stilgestaan. Een nederzetting aan het einde van de wereld.

Zo hadden zij en haar vriendinnen het vroeger gekscherend genoemd, al vonden ze het eigenlijk niet eens grappig. Ze had nooit gedacht dat ze hier terug zou komen.

En wat ze al helemaal nooit had gedacht, was dat ze haar eerste grote liefde hier weer zou zien.

Will Jensen. Willem Karl Jensen.

Even dacht ze dat hij een geestverschijning was, in die mistige gloed van de natriumlampen die het kruispunt van de kustweg en de dorpsstraat verlichtten. Wie was er op dit tijdstip nou op straat? Niemand toch? Hooguit de sluwe otters die bij de oestervloot rondhingen, of wasbeer- en buidelratfamilies die zich tegoed deden aan het afval uit omgevallen vuilnisbakken.

Toch was hij het echt, in zijn volle, bezwete een-meter-negentig-glorie, met JENSEN in reflecterende letters over zijn brede schouders. Hij was aan het hardlopen, met in zijn kielzog een clubje tienerjongens met Peninsula Mariners-sweaters en wijde sportshorts. Langzaam haalde ze het peloton hardlopers in, haar auto over de andere weghelft sturend om de jongens de ruimte te geven.

Will Jensen.

Hij herkende de auto natuurlijk niet, maar waarschijnlijk vielen de kentekenplaten uit New York hem wel op. In zo'n klein stadje, zo ver van de oostkust, zagen mensen dat soort dingen. Over het algemeen kwamen hier weinig New Yorkers. Ze was zo lang weg geweest dat ze zich als een vis op het droge voelde.

Dat kon je toch wel ironisch noemen, dat ze na tien jaar geen contact te hebben gehad allebei weer hier terecht waren gekomen, waar het allemaal was begonnen. En geëindigd.

Het enige stoplicht van het stadje stond op rood, en toen ze stopte, klonk er een luide, boze schreeuw vanaf de achterbank. Het geluid wekte haar uit haar gepeins. Flick en Addie hadden zich tijdens de gespannen rit van de ene naar de andere kust voorbeeldig gedragen, waarschijnlijk van schrik, verwarring en verdriet. Nu, nu ze er bijna waren, was hun geduld op.

'Honger,' jammerde Flick, die wakker geworden was van het remmen.

Ik had door rood moeten rijden, dacht Caroline. Afgezien van het groepje vroege hardlopers zou niemand het hebben gezien. Ze bereid-

de zich al voor op een nieuwe angstaanval, tot ze zich realiseerde dat zij en de kinderen hier veilig waren. *Veilig.*

‘Ik moet plassen,’ zei Addie. ‘Heel nodig.’

Caroline knarsetandde. In de achteruitkijkspiegel zag ze Will en zijn team dichterbij komen. Een stukje verderop, rechts, was het Bait & Switch-tankstation. De neonletters knipperden zwakjes tegen de paars-blauwe hemel. OPEN 24/7, net als vroeger, in de tijd dat ze hier met haar vriendinnen naartoe ging om voor een stuiver snoep te kopen, of vliegertouw. Mr Espy, de eigenaar, die beweerde dat hij half vampier was, had jarenlang elke avond achter de kassa gestaan.

Ze draaide de parkeerplaats op en zette de auto voor de winkel. Een samengebonden stapel ochtendkranten lag op de mat voor de deur. ‘Ik zal hier iets te eten voor je halen,’ zei ze tegen Flick. En tegen Addie: ‘En jij kan hier naar de wc.’

‘Hoeft niet meer,’ zei Addie met een klein stemmetje. ‘Ik heb in mijn broek geplast.’ Toen barstte ze in snikken uit.

‘Getver,’ viel Flick uit. ‘Ik ruik het. Het stinkt.’ Waarop ook hij begon te huilen.

Haar kaken op elkaar klemmend om haar uitputting de baas te blijven, stapte Caroline uit en maakte de nu hartverscheurend huilende Addie los uit haar stoelverhoger. ‘We maken het zo weer schoon, lieverd,’ zei ze, en ze liep naar de achterkant van de gammele station wagon om droge kleren uit de achterbak te pakken. Op de tast viste ze een schone onderbroek en een legging uit een tas.

‘Ik wil mama,’ snikte Addie.

‘Dat kan niet,’ zei Flick. ‘Mama is dood.’

Addie zette nog een tandje bij.

‘Het spijt me, lieverd,’ zei Caroline, al wist ze dat dat te vaak tegen het vijf jaar oude meisje was gezegd om nog enig troostend effect te hebben. Met een bestraffende blik richting Flick, mompelde ze: ‘Dat is niet echt handig.’ Toen pakte ze Addies mollige handje. ‘Kom.’

Er klingelde een belletje toen ze naar binnen gingen. Op het moment dat ze zich omdraaide om de deur dicht te doen, zag ze net Flick in blinde woede de parkeerplaats af rennen. ‘Flick!’ riep ze. ‘Kom terug!’

‘Ik wil mama!’ snikte Addie weer.

Caroline liet haar handje los. 'Wacht even. Hier blijven. Ik moet achter je broer aan.'

Sneller dan goed was voor een kind van zes stoof hij over het donkere parkeerterrein naar de bosjes achter de winkel. De mist die boven de veenbesstruiken hing, slokte hem binnen een paar seconden op. 'Kom hier, Flick!' brulde Caroline, voor ze het op een lopen zette. 'Ik zweer je...'

'Hé, hallo daar,' klonk een zware stem. Uit de mist doemde een gestalte op, die de jongen de weg versperde.

Opgelucht minderde Caroline vaart. 'Bedankt,' zei ze, Flick bij de hand nemend.

De jongen rukte zich los. 'Laat me los!'

'Flick...'

Will Jensen ging vlak voor de jongen op zijn hurken zitten, zodat hij geen kant op kon, en keek hem recht aan. 'Heet jij Flick?'

De jongen bleef hijgend staan en keek de vreemde man voor hem boos en argwanend aan.

'Ik ben trainer Jensen,' zei Will, met een vanzelfsprekende, professionele kalmte. 'Jij kunt hard rennen, zeg. Misschien kun je ooit bij mij in het team komen. Ik geef voetbal- en crosscountrytrainingen. We trainen elke ochtend.'

Flick knikte korter dan kort. 'Oké.'

'Leuk. Niet vergeten, hoor! Zo'n snelle renner kunnen we goed gebruiken.'

Sprakeloos keek Caroline naar Will. Er was een tijd geweest waarin ze zich elk detail van hem kon herinneren: zijn schouders, zijn handen, zijn stem.

Hij kwam overeind, en ze kon precies zien op welk moment hij haar herkende. Zijn lichaam verstrakte, en de vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht sloeg om in verbazing. Met zijn Scandinavisch blauwe ogen half dichtgeknepen zei hij: 'Hé, vreemdeling. Lang niet gezien.'

Hé, vreemdeling.

Dat had ze vroeger in het begin van elke zomer tegen hem gezegd. Zij was opgegroeid op het schiereiland, met zout water in haar aderen en permanent zand op haar huid, alsof ze een kaneeldonut was uit de strandtent van haar ouders. Will Jensen was een van de zomergasten

geweest, een welopgevoede, bevoorrechte stadsjongen, die elk jaar in juni naar de kust kwam.

Lang niet gezien.

Dit keer ging de jaren oude begroeting niet gepaard met de verwachtingsvolle grijns van vroeger. Toen ze klein waren, verheugden ze zich op de avonturen die ze samen zouden beleven: met hun vliegers over het strand rennen, scheermesjes zoeken als het eb werd terwijl het zee-water rond hun bruine blote voeten klotste, wachten op de groenige gloed die boven de oceaan verscheen als de zon onderging, elkaar verhalen vertellen bij een kampvuur dat ze stookten van aangespoeld hout.

Nu zei ze alleen maar 'Klopt,' voor ze zich omdraaide en met Flick terugliep naar de Bait & Switch. 'Snel terug naar je zus.'

Bij de ingang van de winkel, waar ze het meisje had achtergelaten, was niemand te zien. Addie was weg.

'Waar is ze heen?' vroeg Caroline zich hardop af, om zich heen kijkend. Met grote passen liep ze de winkel in, Flick met zich mee trekkend. 'Addie?' Een snelle blik op de gangpaden leverde niets op. In de bolle veiligheidsspiegels zag ze ook niets. 'Heb je een klein meisje gezien?' vroeg ze aan de slaperige jongen achter de kassa. Geen Mr Espy dus, maar een te dikke jonge knul die zijn ogen nauwelijks van het spelletje op zijn telefoon af kon houden. 'Ze is vijf jaar, halfdonker, net als haar broer,' zei ze, knikkend naar Flick.

'Is Addie weg?' vroeg Flick, onrustig om zich heen kijkend.

De jongen haalde zijn schouders op. 'Niemand gezien,' zei hij, zijn haar uit zijn gezicht vegend met zijn vlakke hand.

'Ik had gezegd dat ze daar moest blijven staan, bij de deur. Hooguit een halve minuut geleden.' Carolines hart stond bijna stil. 'Addie!' riep ze. 'Adeline Maria, waar ben je? Help me even zoeken,' zei ze tegen de jongen. 'Ze kan niet ver weg zijn.'

Will, die achter haar aan was gelopen de winkel in, draaide zich om naar zijn bezwete team en zei: 'Zoeken, jongens. Een klein meisje dat Addie heet. Net was ze hier nog. Kom, schiet eens op.'

De jongens, een stuk of zes, waaierden uit over het parkeerterrein, haar naam roepend.

Op dat moment zag Caroline de schone legging en onderbroek in een hoopje bij de deur liggen. 'Ze moest naar de wc. Ik zei dat ze moest wachten. Ik ben maar heel even weg geweest.' Haar stem brak van angst. 'O god...'

'We vinden haar wel weer. Kijk jij maar in de winkel,' zei Will.

Ze pakte de kleren en propte die in haar jaszak. 'Bij mij blijven, Flick,' beval ze. 'Je mag mijn hand niet loslaten, begrepen?'

Zijn lieve ronde koppie leek versteend, zijn ogen groot van angst. 'Addie is kwijt,' zei hij bedremmeld. 'Ik wilde niet dat ze kwijt was.'

'Ze was hier net nog,' zei Caroline. 'Addie? Waar ben je, lieverd?' Ze liepen de gangpaden door en keken onder en achter de goedgevulde planken. De winkel leek in al die jaren niets veranderd. Er stonden blikken met snoep en zakken met marshmallows om *s'mores* mee te maken. Verder veel visgerei en een brommende vrieskist, waarin de ijsjes naast het aas lagen. Pakken soepmix, gepaneerde oesters en gebakken vis van Willapa Bay. Een bordje prees lokale producten aan: popcorn, brood en eieren van de Seaside Farm, melk van Smith's Dairy. Carolines moeder stuurde haar of een van haar broers of zussen vaak naar de winkel om iets te halen. Brood, pindakaas, toiletpapier, papieren cakevormpjes... Met vijf kinderen in huis was er altijd wel iets op.

Systematisch liep ze de gangpaden door. Ze keek op de wc – twee keer. De luie bediende kwam in actie en keek in het magazijn. Niets.

Verdomme. Godallejezusverdomme. Die kinderen waren nog geen week onder haar hoede en ze was er al eentje kwijt. Ze kwamen notabene uit de stadsjungle van Hell's Kitchen in New York, en uitgerekend in wat het kleinste dorp van de VS moest zijn, raakte ze Addie kwijt.

Caroline ritste haar binnenzak open en pakte haar telefoon. Geen bereik. Verdomme, geen bereik.

'Ik moet je telefoon gebruiken,' zei ze, de telefoon van de jongen achter de kassa van de toonbank graaiend. 'Ik ga 911 bellen.'

De jongen haalde zijn schouders op. Op hetzelfde moment stak Will zijn hoofd om de hoek van de deur. 'Gevonden.'

Carolines hart sloeg een slag over. Ze legde de telefoon terug. 'Waar? Is alles goed?'

Hij knikte en wenkte haar.

Met knikkende knieën van opluchting pakte ze Flicks hand en liep achter Will aan, de parkeerplaats weer op, naar Angeliques auto – of háár auto, moest ze nu eigenlijk zeggen. Ze zakte iets door haar knieën en keek door het raampje. Daar, opgekruld op de achterbank, lag Addie te slapen met haar nieuwe lievelingsspeeltje, een Wonder Woman-pop met lang zwart haar, in haar hand geklemd. Caroline slaakte een diepe zucht. ‘O, godzijdank. Addie.’

‘Een van de jongens zag haar,’ zei Will.

Flick klom aan de andere kant de auto in, zijn gezicht vertrokken van schuldgevoel en zelfverwijt.

Even zocht Caroline steun tegen de auto. Het lukte haar nauwelijks om normaal adem te halen. Het paniekerige vertrek, de chaotische, schijnbaar eindeloze dagen rijden, haar verschrikkelijke angsten en verwarring, het steeds sterker wordende gevoel dat haar leven ontspoorde – alles vloog haar ineens aan.

‘Gaat het wel?’ vroeg Will.

Weer zo’n zin die herinneringen opriep. Diezelfde vraag had hij haar tien jaar geleden gesteld, de avond dat alles mis was gegaan.

Gaat het wel? Nee, dacht ze nu. Het ging niet. Het ging absoluut niet. Was hiernaartoe gaan wel de juiste beslissing geweest? Toch knikte ze. ‘Bedankt voor je hulp. En bedank de jongens ook van me.’

‘Zal ik doen.’

Na al die jaren zag hij er niet eens heel anders uit. Alleen... geaarder, misschien. Geaard in het leven. Groot, atletisch gebouwd, vierkante kaak – de Amerikaanse man ten voeten uit. Met vriendelijke ogen en een vlotte glimlach. De glimlach vervaagde.

‘Ik neem aan dat je... op weg bent naar je ouders?’

‘Ze weten dat ik kom.’ Eerlijk gezegd zag ze er best tegenop, de confrontatie met het welkomstcomité. Maar dat was niets vergeleken met de situatie die ze was ontvlucht.

‘Mooi.’ Hij schraapte zijn keel terwijl zijn blik van haar naar de slordig volgepropte, gammele auto met de kindjes op de achterbank gleed. Taxerend nam hij haar op, zijn ogen vol vraagtekens.

Ze was te moe om zijn vragen te beantwoorden. Vroeger, herinnerde ze zich, kon hij haar gedachten lezen, wist hij hoe ze zich voelde zonder

ernaar te vragen. Dat was lang geleden, een tijdperk dat bij andere mensen in een ander leven leek te horen. Nu was hij een vreemdeling. Een vreemdeling die ze nooit was vergeten.

Hij liep naar de achterkant van de auto om de klep dicht te doen, die zij open had laten staan. Maar eerst liet hij zijn ogen over haar haastig bij elkaar gegraaide spullen gaan. Haar waardevolle professionele naaimachine, die ze uit elkaar had moeten halen omdat hij anders niet in de auto paste. Haar overlockmachine, haar dozen met spullen. ‘Dus je bent er weer,’ constateerde hij.

‘Ik ben er weer.’

Hij keek door het autoraampje. ‘De kinderen...’

Niet nu, dacht ze. Het was allemaal veel te ingewikkeld om uit te leggen aan iemand die ze nauwelijks meer kende. Op dit moment wilde ze alleen nog maar naar huis.

‘Die zijn van mij,’ zei ze eenvoudig, en ze ging weer in de auto zitten.

Deel 1

Zweet, tranen, of de zee – zout water is de remedie tegen alles.

Isak Dinesen

Hoofdstuk 1

New York City

Fashion Week

Een sliert stoom van een kledingstomer hulde de ruimte achter het podium, waar Caroline aan het werk was, in een warme mist. Na ze nog één keer geïnspecteerd en gelabeld te hebben, hing ze alle stukken met een paar anderen van het ontwerpteam van Mick Taylor klaar voor de show. Het was veel te warm geworden door de make-uplampen, film-lampen en de vele lichamen in de te kleine ruimte.

Als een bekende ontwerper op het punt stond zijn nieuwste creaties aan het publiek te tonen, was het achter de schermen een gekkenhuis. Caroline was er dol op, zelfs op de stress en de dramatiek. Vandaag was het extra spannend, omdat een paar van de ontwerpen die zij voor Micks label had gemaakt ook getoond zouden worden. Het was niet hetzelfde als een eigen lijn lanceren, maar het was zeker een stap in de goede richting. Hoewel ze lange dagen maakte voor Mick, stopte ze elk vrij moment in haar eigen collectie. De lunch sloeg ze over, aan sociale verplichtingen deed ze niet. Ze was een strever. Wat moest, dat moest.

Ook voor Mick Taylor was dit een sleutelshow. De afgelopen seizoenen was het hem niet gelukt om indruk te maken op de moderecensenten en influencers. De investeerders begonnen nerveus te worden. Inkopers van chique modezaken wilden van hun sokken geblazen worden. De hele mode-industrie zat te kijken of hij zijn positie aan de top weer kon heroveren.

Ieder lid van het ontwerpteam had de opdracht gekregen zich te focussen op de wauwfactor die de ontwerper naar nog grotere hoogten zou tillen. Rilla Stein, hoofd van de ontwerpafdeling, was veeleisend en streng voor haar personeel, en haar loyaliteit aan Mick was onwankelbaar. De meeste collega's waren doodsbang voor haar. Hoewel ze meestal brillen met vlindermontuur droeg en een voorliefde had voor Peter Pan-kraagjes (kortom: eruitzag als een bibliothecaresse uit een

stripverhaal), had ze in het atelier flink de wind eronder. Ze was een vuurspuwer met het karakter van een ratelslang.

‘Hé, Caroline, kun je even komen helpen?’ riep Daria. De jonge vrouw was eigenlijk model, maar had zwangerschapsverlof en maakte zich nu verdienstelijk als styliste. Haar alledaagse uiterlijk en bolle buik stonden in schril contrast met Angelique, Micks favoriete model, die op een omgekeerde krat stond. Angelique was het populairste catwalkmodel in de stad geworden. Ze had niet eens auditie hoeven doen. Mick had haar tot zijn muze verheven.

Ze was veelgevraagd, omdat ze een aangeboren gevoel voor dramatic had en binnen een paar seconden een andere blik tevoorschijn kon toveren. Soms werd ze binnen een halve minuut een compleet ander personage. Ze had scherpe jukbeenderen, volle lippen en een heel klein spleetje tussen haar tanden. Haar ver uit elkaar staande ogen hadden iets mysterieus. Daria had haar opgemaakt met felle kleuren en haar haren opgestoken, zodat haar profiel goed uitkwam. Voor wie Angelique niet kende, had ze iets intimiderends, iets waardoor je naar haar blééf kijken. Desondanks was ze een van Carolines beste vriendinnen in de stad. Zij vond haar eerder inspirerend dan intimiderend.

Orson Maynard, een journalist van de roddelpers en modeblogger, stelde zijn nieuwste stagiaire, Becky Barrow, voor aan Angelique. ‘Ze is bezig met een blogpost voor mij en wilde je dolgraag ontmoeten,’ zei Orson.

‘Bij deze dan.’ Angeliques gelaatsuitdrukking werd wat zachter toen ze Becky, die bewonderend naar haar opkeek, een hand gaf. Angelique was gewend geraakt aan idolate fans. Ze was door Mick persoonlijk ontdekt in haar geboorteland Haïti, tijdens een van zijn shoots op de adembenemende stranden daar. De moderne ontwerper stond erom bekend dat hij graag gebruik maakte van plaatselijk talent in zijn foto-shoots. Er waren zelfs humanitaire prijzen aan hem toegekend voor zijn bijdrage aan de plekken die hij had bezocht.

‘Het moet zo spannend voor u zijn geweest, toen Mick u ontdekte,’ zei Becky. ‘Ik zou heel graag willen horen hoe dat precies is gegaan. En vindt u het goed als ik het opneem?’

Angelique knikte. Genoemd worden op de juiste blogs was goed voor

de zaken. 'O, dat. Ach, zo bijzonder is het niet. Ik was pas zestien en zo groen als gras. Zelf dacht ik natuurlijk dat ik me heel goed had voorbereid; ik wilde zo graag! Haiti heeft een paar van de mooiste stranden ter wereld. Elke keer wanneer ik hoorde dat er een fotoshoot in de buurt van Port-au-Prince was, zorgde ik dat ik erbij was. Ik deed allerlei klusjes, en ondertussen zoog ik alles wat ik hoorde en zag op als een spons. Zo leerde ik hoe ik moest lopen, hoe ik moest poseren. Ik leerde over styling en make-up. Toen begon ik rond te vragen of ze werk hadden. Wat dan ook, boodschappen doen, opbouwen en afbreken. Of vertalen, want iedereen die uit de VS kwam had een tolk nodig.'

'En toen ontdekte Mick Taylor u,' vulde Becky ademloos in.

'Nou, ontdekken is niet helemaal het goede woord. Hij zag me een keer staan bij een shoot, toen ik nog te jong was om te werken. En het jaar daarna weer. Tegen die tijd had ik een zoon, Francis. Die is nu zes. Ja, ik was een tienermoeder.'

'Je bent een fantastische moeder, en Flick is een schatje,' zei Daria.

'Een jaar later kwam Addie en konden we naar New York komen.'

'Hij heeft uw leven veranderd.'

'Over veranderen gesproken,' zei Orson, Caroline aanstotend. 'Ik heb gehoord dat jouw ontwerpen in het Opkomend Talent-programma worden geshowd.'

'Klopt,' zei Caroline, haar best doend nonchalant te klinken terwijl ze wildenthousiast was. 'Maar zet dat maar niet in je blog,' zei ze tegen Becky. 'Het is niet mijn eerste show, maar dat weet niemand.'

'Dus er is al eerder werk van jou geshowd?'

'Een paar keer.'

Het Opkomend Talent-programma, gefinancierd door een clubje bekende ontwerpers die een non-profitorganisatie hadden opgezet om nieuw talent een kans te geven, was het meest prestigieuze programma in de New Yorkse modewereld. Een panel van mensen uit de modewereld zou het werk van een handjevol ontwerpers bekijken. De uitverkorene zou de kans krijgen om zijn of haar collectie te presenteren bij de grootste modeshow van het seizoen.

Als de betreffende ontwerpen indruk maakten op de juiste mensen, kon het het begin van een succesvolle carrière betekenen.

‘Nog vijf minuten!’ riep een productieassistent.

‘We komen na de show wel terug voor de rest van het verhaal,’ zei Orson.

De spanning in de ruimte steeg. Kritisch bestudeerde Caroline een katoenen jurk die zij had ontworpen. Een experimentele *serape*, een omslagdoek gemaakt van gerecycled garen van zijden sarongs, completerde de outfit. Daar had Rilla bezwaar tegen gemaakt, maar Caroline had voet bij stuk gehouden. Nu ze Angelique ermee zag staan, met haar make-up en opgestoken haren, wist ze dat ze daar goed aan had gedaan. Het zag er adembenemend, bovenaards uit. Een spectaculair begin van de show.

‘Je lijkt wel weggelopen uit een sprookje,’ zei Caroline. ‘De mensen gaan vast in bosjes flauwvallen als ze je zien binnenkomen.’

Angelique lachte zachtjes. ‘Dat wil ik niet op mijn geweten hebben, *chère*.’ Ze hield haar hoofd arrogant scheef, stapte van de krat en maakte een paar proefpassen.

‘Geweldig. Het lijkt wel een masterclass Hoe loop ik in het openbaar langs mijn ex.’ Na een korte aarzeling vroeg ze: ‘Over exen gesproken: hoe is het nu met Roman?’

Een paar weken eerder was Angelique verliefd geworden. Roman Blake, model voor een groot sportmerk, had de perfecte match voor haar geleken. Hij was ongelooflijk knap, had tatoeages op de juiste plekken, een kale kop die hem vreemd genoeg nog knapper maakte en hij was – volgens Angelique tenminste – fantastisch in bed. De paar keer dat Caroline hem had ontmoet, had ze hem een beetje intimiderend gevonden, met een kille blik en weinig inhoud. Een week geleden was het uitgegaan.

Angelique mompelde iets in het Creools, haar eigen taal, dat niet vertaald hoefde te worden. ‘Hij is mijn probleem niet meer, denk ik zo,’ zei ze erachteraan.

‘En jij? Hoe is het met jou?’

‘Fantastisch,’ zei ze, wapperend met de sjerpvlugels. ‘Dat komt vast door dit geweldige gewaad dat ik aanheb.’

Caroline drong niet aan. Zij, Daria en Angelique waren goed bevriend, maar Angelique was altijd wat terughoudend als het haarzelf

betrof. 'Dank je,' zei ze. 'Dus je vindt het mooi? Echt?' Ze twijfelde altijd aan haar kunnen.

'Echt waar, *copine*.' Een glimlach brak door de koele uitstraling waar Angelique om bekendstond.

'Ik ben je echt iets verschuldigd voor deze kans,' zei Caroline. Het was Angelique geweest die haar aan Rilla had voorgesteld, met als gevolg dit tijdelijke contract. 'Als ik ooit iets voor jou kan doen...'

'Wat denk je van... mijn bankrekening opkrikken? Mijn kinderen verder opvoeden? Een groter huis voor me regelen?' Angelique stak haar tong uit. 'Een paar kleine dingetjes is genoeg.'

'Ik ga meteen aan de slag.' Caroline dacht aan haar eigen schamele bankrekening en kleine appartementje. Al zou ze kinderen willen, ze kon ze zich niet veroorloven.

Angelique ging weer op de krat staan en controleerde haar make-up in een handspiegel. 'Het is al beloning genoeg om jouw kleren te mogen dragen,' zei ze.

Een golf van dankbaarheid overspoelde Caroline.

'Ik vind alles even mooi hieraan,' zei Daria. 'Het wordt de knaller van de show, let maar op.'

'Dank je.' Om beurten keek Caroline hen aan – twee boven haar uit torenende schoonheden. 'Er is een speciaal plekje in de hemel voor beste vrienden, hè?'

Wat haar vriendinnen presteerden op de catwalk dwong respect af, maar zelf had ze nooit de neiging gehad – of de kwaliteiten, trouwens – om ook model te worden. Het was een harde wereld, soms op het onacceptabele af. Van dichtbij had ze gezien hoe jonge vrouwen met zijn allen in een appartementje woonden en dan nog nauwelijks rond konden komen. Te veel van hen, ook heel succesvolle modellen, hadden een eetstoornis, werden financieel uitgekleeft door hun agent, of leden onder seksueel misbruik en eenzaamheid. Als ontwerper knaagde dat soms aan haar geweten. Ze maakte deel uit van een industrie die het leven van de modellen zwaar en soms gevaarlijk maakte. Vanaf het begin had ze gezworen dat ze zich verre van de onverteerbare praktijken in de mode-industrie zou houden. Haar eigen ontwerpen moesten iedereen goed staan, ook vrouwen die geen maatje vierendertig hadden.